

talt af den sidste ærede Taler, og som vil gjøre, at jeg aldeles afgjort maatte stemme imod Lovudkastet, hvis Bestemmelsen blev staaende, hvorledes end Udcastet forøvrigt kommer til at see ud. Det er den Bestemmelse i § 3, som blev citeret at det ærede Medlem, der talte sidst, nemlig denne: „Kjøbenhavns Væbning maa ikke uden Nødvendighed benyttes andre Steder i Krigstid end til Byens og Søforternes Forsvar.“ Ja, denne Frihed havde den gamle Borgervæbning, at naar man traadte ind i den, saa skulde man ikke komme i Krig udenfor Kjøbenhavn, og derfor traadte Saamange derind i forrige Krig efter at have taget Borgerskab som Traadhandlere eller Sligt, for at slippe for at komme over til Als. Men det have vi Alle erkjendt er en meget abnorm Bestemmelse, Noget, som vi selvfølgelig, saasnart vi kunne faae denne Institution slaaet ihjel, maae være aldeles frie for. Men anno 1870, 3 Aar efter, at vi have vedtaget Bestemmelser, der skulde sigte til en almindelig og ligelig Fordeling af Værnebyrden, træder nu dette gamle Spørgsmaal op paany og fordrer Lovskraft. Hvad vil det nu egentlig sige „ikke uden Nødvendighed benyttes“? Det er, som bemærket af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Senger), Tanken i vort Hærvæsen, at de gamle Karle ikke skulde benyttes uden Nødvendighed til Andet end Forsvar i væsentlig locale Diemed. Man skal sende Linie- og Reservebataillonerne ud, men Forstærkningen skulde blive paa de faste Pladser, som ligger i Kredsen. Man har ikke sat visse Grændser; om det skal være $\frac{1}{2}$ Mil eller $\frac{1}{4}$ Mil, er der ikke sat nogen Bestemmelse om i Hærløven. En Mand paa 38 Aar, der boer paa Buhlberg eller ved Skagen, kan man godt anvende ved Højetaastrup, naar Faren er, thi hvor Faren er, skal Danmark forsvares. Det Spørgsmaal derimod, hvorvidt man kan anvende Kjøbenhavns Borgere udenfor Kjøbenhavn, det maa afgjøres efter, hvorvidt det er nødvendigt eller ikke. Hvem skal nu bestemme, om Nødvendigheden er tilstede? Det skulde vel være Krigsministeren (Hø). Ja, maagste men maagste skulde det ogsaa afgjøres efter Samraad med Kjøbenhavns Commune. Man forhandler jo med Kjøbenhavns Commune om alle disse

Spørgsmaal, og den skulde maagste ogsaa tages paa Raad med her, saa at der blev skrevet frem og tilbage (Modsigelse). Nu lad os da gaae ud fra, at det er Krigsministeren, der skal afgjøre det. Den sidste ærede Taler udtalte nu, at denne Bestemmelse var indført til Beroligelse for de Vedkommende. Jeg troer rigtignok ikke, at det var et ganske rigtigt Udtryk af den ærede Taler. Men lad os da gaae ud fra, at Vedkommende stole paa, at „vi skulle nok hytte os i Krigstid, selv om de Gamle komme med, selv om ikke blot de Værnepligtige, hørende til Linien og Reserven, komme over paa Derne selv fra fjernere liggende Provinser, men ogsaa alle gifte Karle paa 38 Aar komme med, skulle vi nok hytte os indenfor Kjøbenhavns Bolde.“ Det er en Beroligelse for os, at det staar i dette Forslag. Sæt, siger jeg, at det er Tanken, og at Krigsbestyrelsen alligevel siger: „Nu skulle I ud,“ hvilken Tvivl kan der saa ikke findes, tilstede i et saadant Corps, om Medlemmene ere lovlig forpligtede eller ikke? Kunne de da ikke spørge: Har Krigsministeren ikke misbrugt Ordene „uden Nødvendighed“? Medens vi have lovlig Bessyttelse, skulle vi dog føres bort fra Hovedstaden for at slaaes. Denne Fortolkning af dette „uden Nødvendighed“ kan i urolige og farefulde Tider berede Krigsbestyrelsen mange Vanskeligheder, og jeg haaber, at de Vedkommende — de Mænd, der kæmpede ved Sankelmark, og hvis Brodre faldt ved Lundby — ikke forlange en saadan Beroligelse, ikke ønske sig satte i en særegen Klasse med Hanslyn til Landets Forsvar og ikke forlange andre Rettigheder end dem, Landets øvrige Borgere have, ligesaa lidt som jeg troer, at vi vilde paalægge dem andre Pligter end dem, der følge af den almindelige Lovgivning, hvorefter de udføre Værnepligtige skulle møde overalt, hvor Faren er tilstede, og naar dette ikke slaaer til, hviler jo paa os Alle Bestemmelsen om det almindelige Opbud. Det er altsaa deels det Vanskelige i Fortolkningen, deels den Umstændighed, at Bestemmelsen overhovedet ikke giver de vedkommende Mænd nogen reel Berettigelse, og deels endelig den Tanke, der her skal indsiges, at vi altseligsom skulle dele et Løse af Naturen, tildeels